

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: C2021.028

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE Voor de Gezondheidszorg Beslissing in de zaak onder nummer C2021.028 van: A., wonende te B., klagster in eerste aanleg, gemachtigde: mr. M. Blommers, advocaat te Amsterdam, tegen C., arts, werkzaam te D., verweerder in beide instanties, gemachtigde: mr. drs. D.W.M. Weesie, werkzaam te Heeze.

1. Verloop van de procedure A. – hierna klagster – heeft op 20 februari 2020 bij het Regionaal Tuchtcollege te Den Haag tegen C. – hierna de arts – een klacht ingediend. Bij beslissing van 15 december 2020, onder nummer 2020-025, heeft dat college de klacht ongegrond verklaard. Klagster is van die beslissing tijdig in beroep gekomen. De arts heeft een verweerschrift in beroep ingediend. Op 19 oktober 2021 heeft het Centraal Tuchtcollege nog een brief ontvangen van klagster (brief van 15 oktober met bijlagen). De zaak is in beroep behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 26 november 2021, waar is verschenen de arts, bijgestaan door zijn gemachtigde. Mr. Blommers heeft telefonisch laten weten dat klagster door persoonlijke omstandigheden niet in staat is om bij de terechtzitting aanwezig te zijn. Mr. Blommers is namens klagster verschenen. Partijen hebben hun standpunten nader toegelicht. Mr. Weesie en mr. Blommers hebben dat gedaan aan de hand van spreek aantekeningen die aan het Centraal Tuchtcollege zijn overhandigd.

2. Beslissing in eerste aanleg Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

2.1 Klagster was sinds 1 augustus 2008 werkzaam bij E. als medewerkster werving en selectie voor 32 uur per week.

2.2 Beklaagde is werkzaam als arts bij F..

2.3 Het eerste contact tussen klagster en beklagde vond plaats op 29 juni 2011 toen klagster op het open spreekuur bij beklagde verscheen met al langer bestaande vermoedingsklachten. Tijdens dit spreekuur nam beklagde een UBOS en een 4DKL test af. Klagster was op dat moment sinds ongeveer drie maanden onder behandeling van een psycholoog met wie beklagde (na toestemming van klagster) ook heeft overlegd. Beklaagde concludeerde dat er sprake was van burnout bij complexe problematiek in het persoonlijk leven van klagster. Tevens stelde hij vast dat klagster last had van depressieve klachten. De werkgever heeft klagster per 1 juli 2011 ziekgemeld.

2.4 Klagster verscheen nadien nog verschillende malen op het spreekuur bij beklagde. Vanaf half oktober 2011 pakte klagster haar werkzaamheden weer langzamerhand op, met een onderbreking van twee maanden waarin klagster onbetaald verlof opnam. Op 15 februari 2013 werd klagster hersteld gemeld en had zij haar werkzaamheden weer volledig hervat.

2.5 Op 7 maart 2014 heeft klagsters werkgever medegedeeld dat hij voornemens was de arbeidsovereenkomst te ontbinden. Op 11 maart 2014 heeft klagster zich ziek gemeld. Op 14 maart 2014 verscheen klagster bij beklagde op het spreekuur. De conclusie van beklagde was dat de oorzaak van de ziekmelding was gelegen in een arbeidsconflict. Beklaagde adviseerde een gesprek tussen klagster en haar werkgever en achtte klagster per 24 maart 2014 weer in staat om haar werkzaamheden volledig te hervatten.

2.6 Op

24 maart 2014 heeft klaagster gewerkt, waarna zij zich op 25 maart 2014 wederom ziek heeft gemeld. Op 27 maart 2014 kwam klaagster op het spreekuur bij beklaagde. Beklaagde heeft toen UBOS en 4DKL testen afgenomen. Naar aanleiding van dit consult zag beklaagde geen aanleiding om zijn conclusie van 14 maart 2014 te herzien.

2.7 Op 18 maart 2014 heeft klaagster een deskundigenoordeel aangevraagd bij het G.. De conclusie van de verzekeringsarts van het G. in de verzekerings-geneeskundige rapportage d.d. 4 april 2014 luidde dat klaagster niet in staat werd geacht om per 24 maart 2014 het eigen werk te verrichten bij een werkdag die op 8.30 uur aanvangt. Als een werkdag om 9.30 uur zou aanvangen zou klaagster volgens het deskundigenoordeel in staat zijn haar eigen werkzaamheden te verrichten. De uitkomst van dit deskundigenoordeel is door beklaagde tijdens het consult van 15 april 2014 met klaagster besproken.

3. De klacht
Klaagster verwijt beklaagde, kort samengevat:- dat hij een verkeerde dan wel onvolledige diagnose heeft gesteld;- dat hij klaagster onzorgvuldig en partijdig heeft begeleid tijdens het re-integratie-traject;- dat hij onjuiste informatie heeft verschaft en de behandelend arts (psychiater H.) heeft buitengesloten;- dat hij heeft geweigerd om klaagster haar medisch dossier te doen toekomen, nadat zij daarom had verzocht.

4. Het standpunt van beklaagde
Beklaagde heeft de klachten en de daaraan ten grondslag gelegde stellingen bestreden. Voor zover nodig wordt daarop hieronder ingegaan.

5. De beoordeling

5.1 De gemachtigde van klaagster heeft ter zitting het klachtonderdeel dat ziet op de weigering om het medisch dossier aan klaagster te verstrekken, ingetrokken. Het College zal zich hier derhalve niet over uitlaten.

5.2 De overige klachtonderdelen zullen hierna, vanwege de onderlinge samenhang, tezamen worden behandeld. De vraag die het College dient te beantwoorden is of beklaagde, gelet op de voorgeschiedenis van klaagster, in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat de ziekmeldingen van 11 en 25 maart 2014 het gevolg waren van een arbeidsconflict en niet van klachten van depressieve aard, waarmee klaagster in het verleden bekend was en waarvoor zij werd behandeld. Van belang hierbij is de omstandigheid dat beklaagde klaagster tijdens haar ziekteperiode van 1 juli 2011 tot 15 februari 2013 regelmatig had gezien op zijn spreekuur en bekend was met de psychische en/of depressieve klachten die destijds de oorzaak van de ziekmelding waren.

5.3 Het College stelt vast dat beklaagde in het medisch dossier niet specifiek heeft vermeld welke feiten en omstandigheden hebben geleid tot zijn conclusie dat een arbeidsconflict de oorzaak was van de ziekmeldingen op 11 en 25 maart 2014. Uit het verhandelde ter zitting en uit het dossier is voldoende komen vast te staan dat klaagster gedurende de periode van 15 februari 2013 tot haar ziekmelding op 11 maart 2014 volledig aan het werk was. De ziekmelding op 11 maart 2014 volgde op de mededeling van de werkgever dat het dienstverband zou worden ontbonden. Uit het dossier is gebleken dat de op 27 maart 2014 afgenomen 4DKL en UBOS testen uitwezen dat geen sprake was van een burnout of angsten. Ter zitting heeft beklaagde toegelicht dat de resultaten van de 4DKL test zelfs waren verbeterd ten opzichte van die in 2011. Beklaagde ging er daarom van uit dat de depressie minder op de voorgrond stond. Voorts blijkt uit het deskundigenoordeel van de verzekeringsarts van het G. van 4 april 2014 dat klaagster in staat werd geacht om 8 uur per dag te werken (ze zou dan wel later moeten beginnen met werken). Tot slot heeft beklaagde, zo blijkt ook uit het dossier, klaagster in de gelegenheid gesteld hem alsnog de brief van de behandelend psychiater te overhandigen, die klaagster niet had meegenomen naar het spreekuur. Desgevraagd heeft beklaagde ter zitting toegelicht dat hij aan de hand van die brief dan zijn oordeel zou kunnen bijstellen. Hij heeft deze brief echter nooit ontvangen van klaagster.

5.4 Het College is op grond van het vorenstaande van

oordeel dat beklagde in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het ziekteverzuim voortkwam uit een arbeidsconflict. Wel merkt het College op dat het beter zou zijn geweest als beklagde in het dossier inzichtelijk had gemaakt welke overwegingen er toe hebben geleid om tot voorstaande conclusie te komen, en met name er beter aan had gedaan duidelijker te maken waarom hij vond dat de klachten van depressieve aard geen rol speelden bij het ziekteverzuim. Ook was het beter geweest als beklagde informatie zou hebben opgevraagd bij de behandelend psychiater, omdat hij wist dat klaagster nog steeds onder behandeling was bij deze psychiater en dat zij op 2 april 2014 een afspraak bij hem had. Van buitensluiten van de behandelend arts is echter, naar het oordeel van het College, geen sprake. Gelet op alle omstandigheden en bevindingen zoals hiervoor beschreven is het College van oordeel dat beklagde geen tuchtrechtelijk verwijt is te maken. Het College hecht er overigens aan er op te wijzen dat - anders dan klaagster suggereert - er geen enkel beletsel bestaat voor een behandelaar om uit eigen beweging contact op te nemen met een (bedrijfs)arts, uiteraard mits hij/zij daarvoor toestemming heeft van een patiënt.

5.5 Tenslotte is het College ook voor het overige niet gebleken dat beklagde klaagster onzorgvuldig en partijdig heeft behandeld. Het is in het geval van een arbeidsconflict de taak van een bedrijfsarts om zich terughoudend op te stellen. Verder heeft beklagde klaagster in de korte periode van ziekteverzuim (14 maart 2014 tot en met 15 april 2014) drie keer op spreekuur gezien en is klaagster geweest op de mogelijkheid een deskundigenoordeel te vragen. De conclusie is dat beklagde met betrekking tot de klacht geen verwijt kan worden gemaakt zoals bedoeld in artikel 47, eerste lid onder a, van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg. De klacht zal ongegrond worden verklaard.”

3. Vaststaande feiten en omstandigheden Het Centraal Tuchtcollege gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de feiten weergegeven in overweging 2. “De feiten” van de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Deze weergave is in beroep niet of in elk geval onvoldoende, bestreden.

4. Beoordeling van het beroep Omvang van de zaak in beroep

4.1 Klaagster is het niet eens met de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Het beroep van klaagster heeft tot doel dat het Centraal Tuchtcollege de zaak in volle omvang beoordeelt en de klacht alsnog gegrond verklaart.

4.2 De arts heeft gemotiveerd verweer gevoerd en verzoekt het Centraal Tuchtcollege om het beroep van klaagster te verwerpen.

4.3 Het Centraal Tuchtcollege heeft kennis genomen van de inhoud van de in eerste aanleg geformuleerde klacht en het daarover in eerste aanleg door partijen schriftelijk en mondeling gevoerde debat. Het door het Regionaal Tuchtcollege gevormde zaaksdossier is aan het Centraal Tuchtcollege gestuurd.

4.4 In beroep is het debat door partijen schriftelijk nog een keer gevoerd, waarbij door ieder van hen standpunten zijn ingenomen naar aanleiding van de door het Regionaal Tuchtcollege vastgestelde feiten en de door dat college gegeven beschouwingen en beslissingen. Tijdens de mondelinge behandeling op 26 november 2021 is dat debat voortgezet.

4.5 Het Centraal Tuchtcollege komt op grond van het schriftelijk en mondeling debat ter terechtzitting in beroep tot dezelfde constatering als het Regionaal Tuchtcollege. Het Centraal Tuchtcollege neemt datgene wat het Regionaal Tuchtcollege onder ‘5. De beoordeling’ heeft overwogen hier over want het is het daar mee eens. Daarmee sluit het Centraal Tuchtcollege zich aan bij het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege dat de arts met betrekking tot de klacht geen verwijt kan worden gemaakt zoals bedoeld in artikel 47 lid 1, eerste lid onder a van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg. In aanvulling daarop overweegt het Centraal Tuchtcollege nog als volgt.

4.6 Desgevraagd heeft de arts ter terechtzitting verklaard dat hij destijds heeft overwogen om zelf de brief bij

de behandelend psychiater van klaagster op te vragen, maar dat hij verwachtte dat hij de informatie sneller zou krijgen via klaagster zelf. Klaagster had de brief immers al in haar bezit. Deze redenering ontmoet bij het Centraal Tuchtcollege geen bedenkingen. Verder heeft de arts verklaard dat hij inziet dat het achteraf bezien beter was geweest om zelf de brief op te vragen bij de psychiater, en dat hij bij een verzoek van een werknemer om informatie op te vragen bij diens behandelend specialist voortaan zelf actief die informatie opvraagt.4.7 De conclusie van al het voorgaande is dat van tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen door de arts geen sprake is. Het beroep van klaagster zal worden verworpen. 5. BeslissingHet Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:verwerpt het beroep.Deze beslissing is gegeven door: R. Prakke-Nieuwenhuizen, voorzitter; E.F. Lagerwerf-Vergunst en T.W.H.E. Schmitz, leden-juristen en M.L. van den Kieboom-de Groen en A.H.J.M. Sterk, leden-beroepsgenoten en E. van der Linde, secretaris.Uitgesproken ter openbare zitting van 10 januari 2022. Voorzitter w.g. Secretaris w.g.